మంచుతెరలు

– తాడేపల్లి శివరామకృష్ణారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

"**అవును.** పోలీసులకు చెప్పటం మన ధర్మం. లేకపోతే ఆ తరువాత వచ్చే ఇబ్బందుల్ని ఎదుర్కోవటం కష్టం. సరే ప్రతిపావుగంటకు నేను వచ్చి చెకప్ చేస్తుంటాను. నువ్వేమీ కంగారుపడకు" అన్నాడు డాక్టర్.

ఆయన వెళ్ళేవరకు ఆయన్ని చూస్తుండిపోయాడు సాగర్.

"ఇదేమిటి.. తమ ఇద్దరి విషయంలో ఇలా జరుగుతోంది. ఎప్పుడూ ఏదో ఘర్షణో, గొడవో తప్పటంలేదు. తాము ప్రశాంతంగా కలుసుకున్న సందర్భం ఒక్కటంటే ఒక్కటి కూడా లేదు. ఆమెతో మాట్లాడేందుకు తానెప్పుడు ప్రయత్నించినా ఏదో ఒక అవాంతరం. ఫలితంగా ఆమెకు అనుమానాలు, అపార్థాలు కలిగించే పరిస్థితులు" ఆలోచిస్తున్న అతనికి 'సార్' అన్న సిస్టర్ పిలుపుతో ఇటు తిరిగాడు.

"ఆమె ఒంటిపై దుస్తులన్నీ చిరిగిపోయి వున్నాయి. ఆమె ఐసియూలో ఉన్నంత వరకు ఫర్వాలేదు. ఆ తరువాతే ఆమె డ్రస్ మార్చాలంటే మాత్రం ఏదో ఒక డ్రస్ తెచ్చి ఇవ్వండి" సిస్టర్ మాటలకు తలూపాడు. డ్రస్ అంటే తానెక్కడి నుండి తేగలడు? అంతలో అతనికి గుర్తుకొచ్చింది.

సిస్టర్‌కు తన కారు తాళాలిచ్చి కారులో ఉన్న సూట్‌కేసు తెమ్మన్నాడు. "అతను ఎంత వి.ఐ.పి కాకపోతే డాక్టర్లంతా పేషెంట్ దగ్గరకు ఎందుకు పరిగెత్తుకు వస్తారు?" అనుకుని మౌనంగా కారు తాళాలు తీసుకుని నడిచింది. రెండు నిమిషాల్లో సూట్‌కేసు అందిస్తున్న ఆమెను చూసి నవ్వుకున్నాడు. సూట్‌కేసు తెరిచి అందులో నుంచి తన పైజమా లాల్చీ తీసి అందించాడు. సిస్టర్ వాటిని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ అందుకుంది.

"ప్రస్తుతం ఇవే ఉన్నాయి. అవసరమైనప్పుడు ఉపయోగించు" చెప్పాడు.

సిస్టర్ తలూపి వెళ్ళిపోయింది. ఈలోగా ఫోన్ తీసి సుదర్శనరావుకు ఫోన్ చేద్దామనుకున్నాడు. కానీ ఆయన నెంబర్ తన దగ్గర లేకపోవటంతో లలితకు ఫోన్ చేద్దామనుకుని టైమ్ చూశాడు. పన్నెండు గంటలైంది. ఇప్పుడు ఆమెను డిస్టర్బ్ చేయటమా మానటమా అని మీ మాంసలో పడి చివరకు చేశాడు.

అటునుండి లలిత పలకడానికి కొంచెం టైము పట్టింది.

"హలో ఎవరూ?" ఆమె గొంతులో నిద్రమత్తు.

"హలో లలితా! నేను సాగర్‌ను"

"ఏమిటన్నయ్యా! ఈ సమయంలో ఫోన్ చేస్తున్నావ్. ఎనీథింగ్ ప్రాబ్లమ్?"

"అవునమ్మా. నువ్వెక్కడ ఉన్నావ్?"

"శ్రీశైలంలో"

"శ్రీశైలంలోనా?! అయితే ఒకపని చెయ్యి. శర్మ కూడా శ్రీశైలంలోనే ఉన్నాడు. వాడూ, నువ్వూ రేపొద్దున బయలుదేరి హైదరాబాద్ వచ్చేయండి. ఆ మర్చిపోయాను. రేఖ వాళ్ళ నాన్నగారి ఫోన్ నెంబర్ ఇవ్వు."

"ఎందుకన్నయ్యా? అంత హడావుడి పడుతున్నావు?"

"ఏమీలేదు. రేఖకు చిన్న యాక్సిడెంట్. ప్రస్తుతం అపోలో నుంచి మాట్లాడుతున్నాను కంగారేం లేదులే. వాళ్ళ నాన్నకు చెప్పాలి కదా!"

రేఖకు యాక్సిడెంట్ అనగానే ఉలిక్కిపడింది. ఆ తరువాత తమాయించుకుని తన ఆతృతను నొక్కిపట్టి "ఇప్పుడెలా ఉంది? మరేం ఫరవాలేదు కదా! ఇప్పటికిప్పుడు బయలుదేరి వద్దామన్నా చెక్‌పోస్టు ప్రాబ్లమ్ ఉంటుంది. మరెలా?"

"చెబుతున్నానుగా పర్వాలేదని. నువ్వు వచ్చేవరకూ నేనిక్కడే ఉంటానులే. రేపు ఉదయమే నువ్వూ, శర్మ ఇద్దరూ వచ్చేయండి. వాళ్ళ నాన్నగారి ఫోన్ నెంబర్ ఇస్తే.." అంటున్న అతని మాటల్ని మధ్యలోనే అందుకుంది.

"వాళ్ళ అమ్మకు మైల్డ్ స్ట్రోక్ వచ్చిందట. వాళ్ళ నాన్న ఫోన్ చేస్తే అదిక్కడి నుండి హైదరాబాద్‌కు వస్తోంది. ఇంత రాత్రివేళ వాళ్ళను కంగారు పెట్టటమెందుకు? అర్జంట్ అయితే ఆయనకు తెలియజేయవచ్చు. కానీ ఇప్పుడు పర్వాలేదంటున్నావుగా. రేప్పొద్దున నేను రాగానే చెబుతానులే. ఎందుకంటే వాళ్ళమ్మకు ఒంట్లో బాగుండలేదని ఆయన ఇప్పటికే కంగారు పడుతుంటారు"

నిజమే. ఈ సమయంలో వాళ్ళను ఎందుకు కంగారు పెట్టటం? ఎటు తిరిగి ఇప్పుడు రేఖ పరిస్థితి స్థిమితంగానే ఉందికదా! రేపు చెప్పవచ్చు.

"సరేలే. అలాగే చేద్దాం. మీరొచ్చేవరకు నేనిక్కడే ఉంటాను. అవసరమైతే మళ్ళీ కాంటాక్టు చేస్తానులే. నువ్వు మాత్రం కంగారు పడక్కర్లేదు. నిబ్బరంగా ఉండు. ఇప్పుడే శర్మను కాంటాక్టు చేసి సంగతి చెబుతాను. రేపు ఉదయమే ఇద్దరూ కలిసి బయలుదేరండి" ఫోన్ పెట్టేశాడు.

శర్మకు ఫోన్ చేసి పరిస్థితి వివరించి లలితకు చెప్పినట్టే చెప్పాడు. అతను చెప్పిన మాటలకు శర్మ కొద్దిగా కంగారుపడ్డాడు వెంటనే లలితకు ఫోన్ చేశాడు.

"హలో! లల్లీ..నేను రేఖకు.."

కంగారుపడుతున్న అతని గొంతు విని, "ఇప్పుడే అన్నయ్య ఫోన్ చేశాడు. మీరేమిటి అంత కంగారు పడుతున్నారు? మరేం పర్వాలేదని అన్నయ్య చెప్పలేదా? మీరెక్కడ దిగారు. నన్ను రమ్మంటే వెంటనే అక్కడకు వస్తాను. ముందు జరిగిన దానికంటే మీ కంగారుతో మమ్మల్ని కంగారు పెట్టేట్టున్నారు. అందుకోసమే నేను వద్దామనుకుంటున్నాను."

"కంగారు కాకపోతే మరేమిటి? అక్కడ ఆస్పత్రిలో పాపం వాడొక్కడే ఎన్ని ఇబ్బందులు పడుతున్నాడో అని నేను కంగారుపడుతుంటే."

"అన్నయ్య గురించి మీరేం వర్రీ కానక్కర్లేదు. ఆయన ఎంత సున్నితహృదయుడైన జరిగే సంఘటనలు చూసి తట్టుకోగల ధైర్యం కూడా ఉంది. మీరనవసరంగా కంగారుపడకుండా రెడీ అవ్వండి" ఫోన్ పెట్టేసింది.

రాక్షసి.. మొండిది. ఎదుటివ్యక్తి ఆలోచనలకు అసలు గమనించదు. తను అలాగే అంటుంది. ఆస్పత్రిలో సాగర్ ఒక్కడూ ఎంత ఇబ్బంది పడుతున్నాడో పాపం. రేఖను ఎంతగా ప్రేమిస్తున్నాడో తనకొక్కడికే తెలుసు. రేఖ అంటే ప్రాణం పెట్టే సాగర్ పరిస్థితి తలుచుకుంటేనే తన గుండె నీరవుతోంది. ఈ సంగతి ఈ రాక్షసి గ్రహించలేదుకదా! పైగా తననే తప్పుపడుతోంది.

ఇక నిద్రపట్టలేదతనికి కారు తీసుకుని లలిత స్టే చేసిన ప్రదేశానికి చేరుకున్నాడు. అక్కడే కారు ఆపి కారులోనే తెల్లారేవరకు కూర్చున్నాడు. ఉదయం ఐదుగంటలకు లలిత ఫోన్ చేసింది.

"హల్లో ఎక్కడున్నారు? బయలుదేరారా?"

"ఆఁ. సరిగ్గా నీ రూం ముందే కారులో ఉన్నాను."

"అలాగా. వస్తున్నానిప్పుడే రెండు నిమిషాలు.."

లలిత వస్తూనే అతని పరిస్థితి చూసి విస్తుపోయింది.

రాత్రంతా నిద్రలేనట్టు ఎర్రగా ఉన్న అతని కళ్ళు అతనెంత కంగారుపడుతున్నాడో చెప్పకనే చెబుతున్నాయి. ఆమె మనసు ద్రవించింది.

"రాత్రంతా నిద్రపోయినట్టులేదు. మీకు, సాగర్‌కు మధ్య ఉన్న స్నేహం తెలిసికూడా రాత్రి అలా తేలిగ్గా నేను మాట్లాడి ఉండకూడదు. రాత్రంతా మేలుకునే ఉన్నారా? సారీ నోరు జారినందుకు. అయినా నేను ఫోన్ చేసేసరికి ఇక్కడికి వచ్చేశారు. అంటే రాత్రంతా.."

"ఇక్కడే ఇదిగో ఇప్పుడున్నట్టుగానే ఉన్నాను. వెళ్దామా?"

అతని జవాబుకు ఒక్క క్షణం మాట్లాడలేకపోయింది. అతని మానసిక పరిస్థితి పట్ల హృదయం ద్రవించింది.

"మీరు డ్రైవ్ చేస్తారా? భలేవారే? రాత్రంతా నిద్రలేదంటున్నారు. మీరు హాయిగా వెనక సీట్లో రెస్టు తీసుకోకండి. నేను డ్రైవ్ చేస్తాను."

"ఘాట్ రోడ్డు కదా! డ్రైవ్ చేయగలవా?"

చేయగలనని తలూపింది. అతను నెమ్మదిగా కారు దిగి వెనక సీట్లోకి మారబోతున్నాడు. అతనికి వాటర్ బాటిల్ అందించి "కాస్త ముఖం కడుక్కోండి. తేటగా ఉంటుంది" సరేనన్నట్టు తలూపి ముఖం కడుక్కుని "ఎక్కడన్నా టీస్టాల్ దగ్గర ఆపు. టీ తాగి బయలుదేరుదాం" అన్నాడు.

టీ తాగి ఆమె కారు నడుపుతూ ఉంటే అతను నిద్రలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

అతను నిద్రలోకి వెళ్ళిపోవటం చూసి పాపం రాత్రంతా స్నేహితుణ్ణి తలుచుకుంటూనే ఉన్నాడు. ఈ రోజుల్లో కూడా ఇంతమంచి స్నేహితులుంటారా? ఒకరికోసం మరొకరు ప్రాణం పెడతారు. ఒకరికి తలనొప్పి వస్తే ఆ నొప్పేదో తనకే వచ్చిందన్నట్లు రెండోవారు బాధపడతారు. గొప్ప మైత్రి ఇద్దరిదీ.

"ఇంతకీ రేఖకు ఎలావుందో? అక్కడ సాగర్ ఒక్కడే రాత్రంతా ఎంత ఇబ్బందిపడ్డాడో? రేఖను అతను అంతగా ప్రేమిస్తున్నా రేఖ లక్ష్యపెట్టటంలేదు. కనీసం అతని పేరు కూడా తలిచేందుకు దానికి ఇష్టంలేదు. వాళ్ళిద్దర్నీ కలిపేందుకు తాను శాయశక్తులా కృషిచేస్తున్నా రేఖ మొండివైఖరితో ఎక్కడ వేసిన గొంగళి అక్కడ అన్న చందంగా తయారైంది. రేఖ కాదంటే సాగర్ పరిస్థితి తలుచుకునేందుకే భయంగా ఉంది."

కారు నెమ్మదిగా ఘాట్ రోడ్డు దిగింది. చూస్తూ ఉండగానే హైదరాబాద్ సిటీలోకి ప్రవేశించింది. నేరుగా అపోలోవైపు తిరిగింది కారు. వెనక సీట్లో నిద్రలోనే ఉన్న శర్మను చూస్తూ కారు పక్కగా ఆపింది.

"ఏమండీ లేవండి. అపోలో దగ్గరికి వచ్చేశాం" ఆమె పిలుపుతో ఉలిక్కిపడి లేచాడు.

కారు ఆగివుండటం చూసి కిందకు దిగాడు. ఒక్కసారి ఒళ్ళు విరుచుకుని చుట్టూ పరికించి చూస్తూ ముఖం కడుక్కున్నాడు. ఆమె అందించిన నాప్‌కిన్‌తో ముఖం తుడుచుకుని ముందు సీట్లో కూర్చుని "రైట్ రైట్" అన్నాడు.

ఆమె నవ్వుకుంటూ కారును ముందుకు దూకించింది. కారు అపోలో మెయిన్ గేట్‌లోకి రాగానే సాగర్‌కు ఫోన్ చేసి అతను ఎక్కడున్నదీ తెలుసుకున్నాడు.

వీళ్ళు వార్డు దగ్గరకు వెళ్ళేసరికి అతను ఎదురొచ్చాడు. వాళ్ళిద్దర్నీ చూడగానే సాగర్ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. రాత్రి నుండి అతనెంత తపనపడ్డాడో వాళ్ళకు అర్థమైంది. అతని పరిస్థితి చూడగానే లలిత కళ్ళనుండి నీళ్ళు వచ్చాయి. ఆ ఇద్దర్నీ తీసుకుని అతను స్పెషల్ వార్డులోకి తీసుకువెళ్ళాడు.

"రాత్రంతా ఐ.సి.యులో ఉంది. ఇప్పుడే స్పృహ రావటంతో స్పెషల్ వార్డులోకి మార్చారు. ఇప్పుడు మాట్లాడగలుగుతోంది. ఇంకా ఏవో టెస్టులు చేయాలట. చేతికిగానీ, కాళ్ళకు గానీ ఏమైనా దెబ్బలు తగిలాయేమో ఎక్సరే తీయాలన్నారు" ఆమె బెడ్ దగ్గరకు తీసుకెళ్ళి ఇవతలకు వచ్చేశాడు సాగర్.

వాళ్ళిద్దరూ ఆమెను చూడగానే ఉలిక్కిపడ్డారు. తలకు గాయంతో, కాళ్ళూ చేతులకు కట్లతో నీరసంగా కనబడటంతో తట్టుకోలేకపోయింది లలిత. ఆమె కళ్ళలో ఉబుకుతున్న నీళ్ళను చూసి నెమ్మదిగా ఆమెను వెనక్కి లాగాడు శర్మ.

"ఊరుకో. నువ్విలా కనపడితే ఆమె మరింత కంగారుపడుతుంది" అని ఇవతలకు లాక్కువచ్చాడు.

ఇద్దరూ సాగర్‌ను సమీపించి, "ఒకసారి డాక్టర్‌ను కలుద్దామా?" ఒకేసారి అడిగారు. అక్కడే ఉన్న సిస్టర్‌కు చెప్పి డాక్టర్‌ను కలవటానికి ముగ్గురూ బయలుదేరారు.

డాక్టర్ రూమ్ చేరుకుని అక్కడున్న వార్డుబోయ్‌కు విజిటింగ్‌కార్డు లోపలికి పంపించాడు. బదులుగా బాయ్‌తో పాటు డాక్టర్ కూడా బయటకు వచ్చాడు. డాక్టర్ అంత గౌరవం ఇవ్వటం బోయ్‌కు ఆశ్చర్యమనిపించింది.

"మీకు కూడా పర్మిషన్ కావాలా" సాదరంగా లోపలికి పిలిచాడు డాక్టర్.

తన పక్కనున్న ఇద్దర్నీ డాక్టర్‌కు పరిచయం చేసి, లలితవైపు తిరిగాడు ఆమెను అడగమన్నట్టు.

అతని పరిస్థితి గమనించిన డాక్టర్ "అమ్మా! రాత్రంతా ఈయన ఎంత కంగారుపడ్డారో మీకు తెలియదు. గంటగంటకూ ఆమెను చూడమని మమ్మల్ని కూడా లాక్కెళ్ళేవారు. పర్వాలేదన్నా వినిపించుకోలేదు. అసలు పేషెంట్‌కంటే ఈయన ఎక్కడ పేషెంట్‌గా మారతారోనని మేమంతా భయపడ్డాం"

నవ్వుతూ అంటున్నా డాక్టర్ మాటల్లో సాగర్ రాత్రంతా పడిన వేదన కనబడింది.

డాక్టర్ మాటలకు సాగర్‌నే చూస్తున్న లలిత కళ్ళు చెమర్చాయి. ఇటువంటి ప్రేమికుడు లభించినందుకు రేఖ ఎంత పుణ్యం చేసుకున్నదో కదా!? ఇతన్ని గుర్తిస్తే దానికి అంతకంటే అదృష్టం మరొకటి లేదు.

రేఖ పరిస్థితి తెలుసుకుని బయటకు వచ్చారు. అప్పటికే నీరసంతో కళ్ళు మగతగా ఉన్నాయి సాగర్‌కు. అతని పరిస్థితి గమనించి చేయూతనిస్తూ నడుస్తున్నాడు శర్మ.

అది గమనించి తానేమీ చేయలేనన్నట్టు కళ్ళు తుడుచుకుంది లలిత. సుదర్శనరావుకు ఫోన్ చేసి పరిస్థితి వివరించి కంగారుపడొద్దని చెప్పింది. ఆయన పది నిమిషాల్లో వస్తానని చెప్పాడు.

"అన్నయ్యా! నువ్వు ఇంటికి వెళ్ళి రెస్టు తీసుకో. వాళ్ళ డాడీ వస్తున్నారుగా! ఆయనొచ్చేవరకూ నేనూ, ఈయనా ఉంటాం. పాపం బాగా అలసిపోయావు. నువ్వెళ్ళు."

లలిత మాటలకు తల అడ్డంగా తిప్పాడు.

"రేఖ డాడీ వచ్చిన తరువాత అందరం కలిసేవెళ్దాం" అని ముందుకు నడుస్తున్న అతన్ని చూసి నిట్టూర్చారిద్దరూ.

చెప్పినట్టుగానే సుదర్శనరావు రావటం, డాక్టర్‌ను కలవటం, కూతుర్ని చూడటం.. అన్నీ జరిగిపోయాయి. కూతుర్ని ఏ స్థితిలో ఆస్పత్రికి చేర్చాడో తెలుసుకుని సాగర్‌ను ఉద్వేగంగా హత్తుకున్నాడు. మిగిలిన ఇద్దరినీ కూడా కళ్ళతోనే అభినందించాడు

"బాబూ! ఇక మీరెళ్ళండి. రాత్రంతా మీరు పడిన శ్రమ డాక్టర్ ఇప్పుడే చెప్పారు. మీలాంటి మానవతావాదులుండటం నా అదృష్టం" అంటున్న ఆయన్ని వారించాడు సాగర్.

"అంకుల్! అంత మాటవద్దు. నా స్థానంలో ఎవరున్నా అలాగే చేస్తారు. నా కర్తవ్యం నేను చేశాను. మనమెంతో అదృష్టవంతులం కాబట్టి కొద్ది దెబ్బలతో రేఖ బయటపడింది. అన్నట్టు పోలీసులు కేసు గీసు అంటారేమో. అటువంటిదేమీ వద్దని చెప్పాను. అనవసరంగా అల్లరి పాలవటం మినహా మరింకేమీ ఉండదని"

సాగర్ మాటలకు అభినందిస్తున్నట్టు చూశాడు.

"అదే మంచిదిలే బాబూ మంచిపని చేశావు. ఇంత కంగారులో కూడా నీలా విజ్ఞతగా ఆలోచించేవారు అరుదు"

"మరో విషయం అంకుల్.. స్పాట్ నుండి కారును వెంటనే తొలగించే ఏర్పాట్లు చేయండి. మళ్ళీ ఎవరి దృష్టిలోనన్నా పడితే అదో గొడవ. సాధ్యమైనంత త్వరగా ఆ పని చేయించండి. లేకపోతే నేనే చేయిస్తాను" అంటూ ఆయన పర్మిషన్ కోసం ఎదురు చూడకుండా ఫోన్ అందుకున్నాడు. ఎవరికో ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పి ఆ కారును షెడ్‌కు తరలించమని, వెంటనే పని జరగాలని, అవసరమైన డబ్బు తానిస్తానని చెప్పటం సుదర్శనరావును ఆశ్చర్యపరిచింది. అతని స్థాయి తెలియదు కాబట్టి ఆశ్చర్యపడుతున్నాడుగానీ, తెలిస్తే కళ్ళు తిరిగి పడిపోయేవాడు.

అతనెవరా అని లలిత వైపు చూశాడు. ఆమె పెదవి విరవటంతో తరువాత తెలుసుకుందామనుకుని భావించాడు. సరే ఇక తాను ఉండి చేసేదేమీ లేకపోవటంతో శర్మతో బయలుదేరాడు.

వెళ్ళేముందు "ఒకసారి డాక్టర్‌ను కలిసివెళ్దాం పద" అంటున్న అతడితో సుదర్శనరావు కూడా బయలుదేరాడు.

నలుగురూ మళ్ళీ డాక్టరు రూముకు చేరుకున్నారు. సాగర్‌ను చూడగానే గుర్తుపట్టిన బోయ్ అటెన్షన్‌లో నిలబడి లోపలికి వెళ్ళమన్నట్టు డోర్ ఓపెన్ చేశాడు. మళ్ళీ వచ్చిన సాగర్‌ను చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు డాక్టర్ ముకుందరావు. నలుగురికీ సీట్లు చూపించి కూర్చోమన్నట్టు చూశాడు.

"డాక్టర్! ఇక నేవెళ్ళి సాయంత్రం వస్తాను. మీ రిలీవింగ్ డాక్టర్‌కి కూడా ప్రత్యేక కేసుగా చూడమని చెప్పండి. ఇది నా రిక్వెస్టు మాత్రమే. ఎంత ఖర్చయినా పర్వాలేదు. అవసరమైతే స్పెషల్ టీంతో ట్రీట్‌మెంట్ ఇవ్వండి. ఎక్కడా ఎటువంటి లోపం ఉండకూడదు. మీరు పర్సనల్ కేర్ తీసుకోండి."

రిక్వెస్ట్ చేస్తున్న అతణ్ణి చూస్తు ఏమిటితని వైఖరి? కన్న తండ్రి అయిన తనకంటే ఇతనే ఎక్కువ శ్రద్ధ చూపుతున్నాడు అనుకున్నాడు సుదర్శనరావు.

"డాక్టర్! శ్రమ అనుకోకపోతే ఆమె దగ్గర ఒక సిస్టర్‌ని స్పెషల్‌గా ఉంచండి. గంటలో మా శర్మ వచ్చి మిమ్మల్ని కలుస్తాడు. వీలుగా ఉంటే నేనూ వస్తాను" అంటూ డాక్టర్ దగ్గర సెలవు తీసుకుని బయటకు వచ్చాడు. అతన్నే అనుసరిస్తూ మిగిలినవారు కూడా బయటకు వచ్చారు.

"అన్నట్టు అడగటం మరిచాను. రేఖ అమ్మగారికి ఎలా ఉంది?" అడుగుతున్న సాగర్‌ను ఎంతో ఆప్యాయంగా చూశాడు సుదర్శనరావు.

"పర్వాలేదు. బాబూ! ప్రస్తుతం ఇంట్లోనే ఉంది. ఆమెకీ విషయం చెప్పలేదు. అనవసరంగా కంగారుపడుతుందని"

"మంచిపని చేశారు. ఆమె ఆరోగ్యం చక్కబడిందా. లేకపోతే స్పెషల్ డాక్టర్‌ను ఇంటికి పంపమంటారా?"

సాగర్ ఎక్కువగా ఉద్వేగపడుతున్నట్టు గ్రహించి నెమ్మదిగా అతని చేతిని నొక్కాడు శర్మ. దాన్ని అర్థం చేసుకుని కొంచెం తగ్గాడు.

ఇంకా అక్కడే ఉంటే అతనేం మాట్లాడతాడోనని "ఇక వెళ్ళొస్తాం అంకుల్. నువ్వూ మాతో వస్తావా లలితా! కొద్దిసేపు ఉంటావా?" అడిగాడు శర్మ.

కొద్దిసేపుంటానని ఆమె చెప్పటంతో ఇద్దరూ బయలుదేరారు.

9

ఒక వారం తరువాత రేఖను డిశ్చార్జి చేశారు. ఈ వారం రోజులూ సాగర్ నివాసం దాదాపు ఆస్పత్రే అయింది. లలిత, శర్మ ఎంత వారిస్తున్నా అతను వినిపించుకోలేదు. రేఖ నిద్రపోతున్న సమయంలో ఆమెను చూసి మౌనంగా ఇవతలకు వచ్చేసేవాడు. బయటి నుండే ఆమె మాటలు వింటూ ఉండిపోయేవాడు.

డిశ్చార్జి రోజున బిల్లు చెల్లించడానికి వెళ్ళిన సుదర్శనరావుని డాక్టర్ చెప్పిన జవాబు విస్తుపరిచింది.

"బిల్లు విషయం మీరు మరిచిపోండి సుదర్శనరావుగారూ. సాగర్‌కు కావలిసిన వాళ్ళు మీరు. అతని నుండి ఫీజు వసూలు చేసే స్థితిలో మా ఆస్పత్రిలేదు. మా చైర్మన్‌గారి ఆదేశాలు అలా ఉన్నాయి. కాబట్టి మీరు నిశ్చింతగా అమ్మాయిని ఇంటికి తీసుకెళ్ళండి. రోజూ మా డాక్టర్ వచ్చి అవసరమైన ఫిజియోథెరపీ చేయిస్తారు. ఏదైనా పెద్ద కాంప్లికేషన్ వస్తే మళ్ళీ చెకప్‌కు తీసుకురండి" అంటున్న డాక్టర్‌ను వింతగా చూశాడు సుదర్శనరావు.

బిల్లు వద్దంటాడు. సాగర్ దగ్గరి నుండి బిల్లు వసూలు చేసే స్థితిలో ఆస్పత్రి లేదంటాడు. చైర్మన్ ఆదేశాలంటాడు.

ఏమిటి? ఎవరీ సాగర్? ఆస్పత్రి అతని సొంత ఆస్పత్రి మాదిరిగా అందరూ అతన్ని చూడగానే అడుగులకు మడుగులొత్తుతున్నారు. అంత ప్రామినెంట్ పర్సనా అతను? ఇదేదో తెలుసుకోవలసిన విషయమే. తన కూతురంటే ఎందుకంత ప్రత్యేక శ్రద్ధ చూపుతున్నాడు?

ఆలోచిస్తే మతిపోవటం ఖాయం అనుకున్నాడు. నెమ్మదిగా అతనెవరైందీ తెలుసుకోవటం తనకేమీ పెద్దపని కాదని అనుకున్నాడు.

కూతురు ఆరోగ్యం బాగుపడిన తరువాత ఈ విషయం తెలుసుకోవాలనుకున్నాడు.

రేఖను డిశ్చార్జి చేశారు. డాక్టర్లకి, స్టాఫ్‌కి థాంక్స్ చెప్పారు సుదర్శనరావు, రేఖ.

ఇంటికి వచ్చిన దగ్గర నుండి రేఖ ముభావంగా అందర్నీ ఆశ్చర్యపరిచింది. ఎవరితోనూ మాట్లడదు. ఎవరినీ ఏమీ అడగదు. అన్నింటికీ మౌనాన్నే ఆశ్రయిస్తోంది. ఈ యాక్సిడెంట్ ఆమె మానసికస్థితిలో పెనుమార్పును తీసుకొచ్చింది. ఒకసారి ఆమెను చూడ్డానికి లలితోపాటు సాగర్ వచ్చాడు. అతన్ని చూడగానే ఆమె ఆగ్రహంతో ఊగిపోయింది. లలిత ఎంత సముదాయించినా ఫలితం లేకపోయింది. ఆమె ఆగ్రహం చూసి అది ఆరోగ్యంపై ప్రభావం చూపుతుందేమోనని అతను ఆందోళనపడ్డాడు. అప్పటి నుండి ఆమెను దూరం నుండే చూసేసి వెళ్ళిపోయేవాడు.

అసలతను గుర్తుకు వస్తేనే ఆమె భృకుటి ముడిపడేది. ఆగ్రహంతో ఊగిపోయేది. ఆమె వేళ్ళు గట్టిగా బిగుసుకుపోయేవి. ఫిట్ వచ్చినట్లుగా ఉండేది ఆమె పరిస్థితి. ఎందుకంత ఆవేశం అని ఎవరైనా అడిగితే మౌనమే సమాధానం.

ఎవరైనా గుచ్చి గుచ్చి అడిగితే ఏమని జవాబిస్తుంది? అతను చేసిన ఘోరం కళ్ళముందు కదలాడుతున్నట్టు ఉండేది. తాను స్పృహ కోల్పోయిన దశలో ఆస్పత్రికి చేర్చాడని తెలుసుకుని ఆనందపడింది. ఆ తరువాతే అసలు సంగతి ఆమెకు మింగుడు పడనివ్వలేదు. చిరిగిపోయి చీలికలు పీలికలు అయిన తన డ్రస్‌ను తన పైజమా లాల్చి తీసుకొచ్చి అతను.. చీ..ఛీ ఇంత నీచుడా! అతనిని చూస్తుంటేనే తేళ్ళూ జెర్రులు పాకినట్టుగా ఉంటోంది.

ఎంత దుర్మార్గుడు కాకపోతే ఒక ఆడపిల్ల డ్రస్ విషయంలో అలా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తాడు? సిగ్గుతో తన ప్రాణం పోయిందనుకుంది. నిజంగా ఆ విషయం తలుచుకుంటున్నప్పుడల్లా చచ్చిపోవాలనిపిస్తోంది. కానీ, తానింకా బ్రతికి వుండటం ఆమెకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది. తన శరీరాన్ని అతను తాకినట్టు గుర్తుకు వచ్చినప్పుడల్లా ఒంటిమీద తేళ్ళూ జర్రులు పాకినట్లుగా జలదిస్తోంది. సాగర్ పేరు చెబితేనే ఆమె ఒళ్ళు మండిపోతోంది. ఇందుకు తగిన శిక్ష అతడికి విధించాల్సిందే! అదే ఎలా.. ఎలా? ఏం చేస్తే ఆ శిక్ష విధించినట్టవుతుంది. తాను వేసే శిక్ష అతనికి జీవితకాలమంతా గుర్తుండిపోవాలి.

ఇప్పుడు తాను పడుతున్న మానసిక వేదనకు రెట్టింపు వేదన అతను అనుభవించాలి. ఒక మానవతికి, అభిమానవంతురాలికి అవమానం కలిగించినందుకు జీవితకాలమంతా కుళ్ళిపోయేటట్టు చేయాలి. అందుకు ఏం చేయాలి? ఎలా తన పగ తీర్చుకోవాలి? మార్గం ఏమిటి? రాత్రంతా ఆలోచించింది. బాగా ఆలోచించింది. తెల్లవారుఝామున ఆమెకో మార్గం కనబడింది. అప్పుడు నిశ్చింతగా నిద్రపోగలిగింది.

ఉదయం లేవటం లేవటమే లలితను అర్జంటుగా రమ్మని ఫోన్ చేసింది.

గంటలో వస్తానంటే అంత సేపెందుకు మీ ఇంటినుంచి పావుగంటలో రావచ్చుగా అని అనటంతో లలితకు కంగారెక్కువై వెంటనే బయలుదేరి వచ్చింది.

వచ్చిన లలితను చుసి తన గదిలోకి తీసుకెళ్ళి కూర్చోబెట్టింది. "టిఫిన్ చేశావా?" లలిత అడ్డంగా తలూపింది. వెంటనే "రాజమ్మా! రాజమ్మా!" అని పనిమనిషిని పిలిచి టిఫిన్ తెమ్మని పురమాయించింది.

రాజమ్మ రెండు ప్లేట్లలో ఉప్మా పెసరట్టు తీసుకొచ్చింది. దాన్ని స్వయంగా తానే అందుకని ఒకటి లలితకు ఇచ్చి మరొకటి తాను తీసుకుంది.

టిఫిన్ నోట్లో పెట్టుకోబోతూ రేఖ ప్రశ్నకు సిగ్గుముంచుకొచ్చింది లలితకు.

"ఆఁ ఏమంటున్నాడే నీ కలల రాకుమారుడు?"

"అబ్బ. సిగ్గు దాచుకోవే"

"ఇదిగో నువ్విలా మాట్లాడితే నేను వెళ్ళిపోతాను. ఇందుకా నువ్వు నన్ను ఇంత హడావుడిగా పిలిచింది"

"కాదు. కాదు. అసలు సంగతి చెబుతాను. ముందు టిఫిన్ తిను"

ఇద్దరూ టిఫిన్ తినటం పూర్తయింది. రాజమ్మ తెచ్చిన కాఫీ తాగారు.

రాజమ్మ వెళ్ళిన తరువాత "సాగర్ వాళ్ళిచ్చిన కాఫీ బాగుంటుంది కదూ. నిజంగా అంత కమ్మటి కాఫి మరెక్కడా దొరకదు. మళ్ళీ వెళ్ళి తాగాలనిపిస్తోంది. ఎప్పుడు వెళ్దాం?" ఆమె మాటలు అర్థంకాలేదు.

అయోమయంగా చూస్తున్న ఆమెను చేత్తో తడుతూ, "అదేనే! సాగర్ అంటే మీ అన్నయ్య వాళ్ళింటికి ఎప్పుడు వెళ్దాం?"

"నిన్న సాగర్‌ను చూడగానే చీదరించుకున్న మనిషి ఇవాళ అతని ఇంటికి వెళ్దామంటోందేమిటి? మతిగానీ పోయిందా దీనికి?" లలిత మనసులో మెదులుతున్న అనుమానం గ్రహించింది.

"ఏమిటే నాకు మతిలేదనుకుంటున్నావా? మనం శ్రీశైలం వెళ్ళే ముందురోజు నువ్వేమన్నావో గుర్తుచేసుకో"

ఆమెకు గుర్తుకు రాలేదు.

"పోనీ నేనే గుర్తుచేస్తాలే. సాగర్‌ని పెళ్ళిచేసుకోమన్నావు. పైగా పెళ్ళికి రాయబారం చేస్తానన్నావు. అంతలోనే మర్చిపోయావు"

ఉలిక్కిపడింది లలిత. దీనికేదో అయింది. ఇప్పుడు దిక్కేమిటి దేవుడా!

"నేను తెలివితోనే మాట్లాడుతున్నాను. ఈ విషయం నాన్నగారితో మాట్లాడాలనుకుంటున్నాను. నువ్వు కూడా సాగర్‌తో మాట్లాడు. అతన్ని నేను పిలుస్తున్నాని చెప్పు. ఒద్దులే. అతని ఫోన్ నెంబర్ నీ దగ్గరుందిగా. నేనే ఫోన్ చేస్తాలే. ముందు నువ్వీ విషయం అతనికి చెప్పు. అతని అభిప్రాయం చెప్పిన తరువాత నేనే మాట్లాడుతాను"

ఆమె మాటలు విన్న తరువాత లలిత ముఖంలో సంతోషచ్ఛాయలు ప్రస్ఫుటంగా కనబడ్డాయి.

"నా పెళ్ళంటే సంతోషించే వాళ్ళలో నువ్వు ముందుంటావని నాకు తెలుసు. దాన్ని ఇప్పుడు నీ ముఖంలో భావాలు రుజువు చేస్తున్నాయి. కాబట్టి ఇటు నుండి ఇటే సాగర్ దగ్గరకు వెళ్ళి ఒక గంటలో నాకు ఏ సంగతి ఫోన్ చెయ్యి. అన్నట్టు అతని ఫోన్ నెంబర్ నాకివ్వు" అని తన ఫోన్ ఇస్తూ "ఫీడ్ చెయ్యి.."

వస్తానన్నట్టు లేచింది లలిత.

రేఖ మాటలు విన్న తరువాత ఆమె మూగదే అయింది. ఇంత హఠాత్తుగా రేఖ మనసు మారుతుందని ఆమె అనుకోలేదు. పట్టరాని సంతోషంతో బయటకు వచ్చి కారులో కూర్చునే సాగర్‌కు ఫోన్ చేసింది.

ఆమె అంత పొద్దున్నే ఎందుకు ఫోన్ చేసిందోనని అయోమయంలో పడ్డాడు. బహుశా శర్మ కోసం చేసివుంటుందనుకున్నాడు. "లలితా! నేను. శర్మ ఇక్కడ లేడు. గాంధీనగర్ అపార్టుమెంట్‌లో ఉన్నాడు. నేనిప్పుడు బంజారాహిల్స్‌లో ఉన్నాను."

"ఆయన కోసం కాదు. నీకో శుభవార్త చెప్పాలనే ఫోన్ చేశాను. నేనిప్పుడే వస్తున్నాను. ఫోన్‌లో చెప్పేది కాదు. స్వయంగా చెప్పి నీ చేత్తో స్వీట్ తినాల్సిన విషయం ఇది"

ఆమె కారులో కూర్చుని ఫోన్ చేయటం తన రూములోని కిటికీలోనుండి చూస్తూ నవ్వుకుంది రేఖ.

ఆమె వెళ్ళేసరికి శర్మకూడా అక్కడికి వచ్చాడు. వస్తూ వస్తూనే సాగర్ చేయి పట్టుకుని "కంగ్రాట్స్ కంగ్రాట్స్" అంటూ ఊపింది.

ఆమెకు అంత సంతోషం ఎందుకో అర్థంకాలేదు వారికి. సాగర్ చేతిలో ఉన్న స్వీట్ బాక్స్ చూసిన ఆమే చొరవగా స్వీట్ ముక్క తీసుకుని సాగర్ నోట్లో కుక్కింది. మరో ముక్క తీసి శర్మ నోటికి అందించింది.

సంతోషం పట్టలేకపోతున్న లలితను ఇద్దరూ వింతగా చూశారు.

వాళ్ళు కూడా ఆమెకు స్వీట్ తినిపించారు.

"ఆఁ ఇప్పుడు చెప్పు. ఇంత సంతోషం ఎందుకు?" శర్మ ప్రశ్నించాడు.

"అన్నయ్యకు లేని తొందర మీకెందుకు? ఇది అన్నయ్యకు ఆనందం కలిగించే వార్త. మధ్యలో మీ జోక్యం ఎందుకు?"

శర్మ ఉడుక్కున్నట్టు చూశాడు.

సాగర్ నవ్వుతూ "వాడెప్పుడూ అంతేలేమ్మా! వాడి సంగతి నాకంటే నీకే ఎక్కువ తెలుసు. నా విషయం నాకంటే ముందుగా వాడే తెలుసుకోవాలనుకుంటాడు"

"సరే. అయితే వినండి. వదిన పెళ్ళికి ఒప్పుకుంది"

"ఏమిటీ. ఏమిటీ నువ్వు చెప్పేది?"

వారి ముఖాల్లో ఎన్నడూ లేని కాంతి, ఆతృత, ఆనందం ఒకేసారి కళకళలాడాయి. ఇద్దరి ముఖాలూ అయోమయంతో పోటీపడుతున్నాయి.

"అవును. రేఖ పెళ్ళికి ఒప్పుకుంది. వాళ్ళ నాన్నతో మాట్లాడతానంది. కాబట్టి నువ్విక నిశ్చింతగ ఉండొచ్చు"

ఆమె మాటలింకా పూర్తికాలేదు. ఆమెను ఎత్తుకుని తిప్పేశాడు శర్మ.

"ఇంత ఆలస్యంగానా చెప్పేది. వచ్చిన వెంటనే చెప్పేయ్యొద్దు ఇటువంటి శుభవార్తల్ని. ఈరోజు నువ్వెక్కడ కోరుకుంటే అక్కడే పార్టీ"

"అబ్బా! మహానుభావా! కిందకు దింపడి. కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. అన్నయ్య పెళ్ళంటే మీరు హడావుడి చేస్తున్నారేమిటి?"

"అదే మా ఇద్దరి మధ్య ఉన్న అనుబంధం లలితా! ఒకళ్ళకు సంతోషం కలిగితే ఇద్దరం ఆనందిస్తాం. ఒకరు బాధపడుతుంటే ఇద్దరం విచారిస్తాం. అంత బాల్యస్నేహం మాది. మమ్మల్ని విడదీసేందుకు ఎందరో ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేశారు. కానీ సాధించలేకపోయారు"

తమ మధ్య అనుబంధం గురించి చెబుతున్నప్పుడు సాగర్ కళ్ళలో మెరుపు కనిపించింది.

"నేను ఊరికే జోక్ చేశానన్నయా! మీ అనుబంధం నాకు తెలియదా?"

"నీ అంగీకారం వెంటనే ఫోన్‌లో తెలియజేయమంది. ముందు దానికి ఫోన్ చేయాలి. తరువాత మనం మాట్లాడుకుందాం" మళ్ళీ అన్నది.

వెంటనే సాగర్ ఈ విషయం విని ఎంతో సంతోషించాడని, పట్టలేని ఆనందంతో ఉన్నాడని రేఖకు చెప్పింది. లలిత ఫోన్ పెట్టిన వెంటనే సాగర్ ఫోన్ మోగింది. సాగర్ ఫోన్ లిఫ్ట్ చేశాడు.

"నేను రేఖను" అవతల నుండి వినబడింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments